

Sygn. akt I CZ 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa F. sp. z o.o. w P.

przeciwko M. H.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2017 r.,

zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 stycznia 2016 r. (sygn. akt VI ACa (...)). Pozwany nie wykonał bowiem w pełni zarządzenia sądu z dnia 10 sierpnia 2016 r. (k. 514 i 515 akt sprawy), w którym nakazano mu „uzupełnienie złożonej skargi przez przedstawienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem spełniającym wymogi art. 398⁴ § 2 k.p.c. w 4 egzemplarzach”. Wprawdzie wniosek taki został przedstawiony (k. 517 akt sprawy), jednakże jedynie w 3 egzemplarzach.

W zażaleniu pozwanego podniesiono błąd w ustaleniach faktycznych, błędną wykładnię art. 132 k.p.c. W ocenie skarżącego w razie stwierdzenia przez Sąd braku wykonania zarządzenia w postaci nieprzedłożenia wszystkich odpisów wniosku należało wezwać pozwanego do uzupełnienia odpisu.

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W treści zażalenia pełnomocnik pozwanego potwierdził, że został wezwany zarządzeniem Sądu do uzupełnienia złożonej skargi kasacyjnej i w wykonaniu tego zarządzenia przedłożył „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, przedstawił Sądowi 3 odpisy tego wniosku, a odpis 4 przesłał bezpośrednio pełnomocnikowi stronie przeciwnej zgodnie z art. 132 k.p.c. Oznacza to, że pełnomocnik pozwanego nie wykonał w pełnym zakresie zarządzenia Sądu z dnia 10 sierpnia 2016 r. (k. 514 akt sprawy). Należy bowiem stwierdzić, że wspomniany wniosek stanowił element skargi kasacyjnej jako środka zaskarżenia spełniającego określone wymagania formalne i w związku z tym do kompetencji Sądu należało doręczenie tego środka stronie przeciwnej po jego odpowiednim uzupełnieniu (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Stanowisko takie wynika z treści art. 132 § 1¹ k.p.c., w którym stwierdzono, że przepis art. 132 § 1 k.p.c., przewidujący zasadę bezpośredniego doręczania między stronami pism procesowych, nie ma m.in. zastosowania do apelacji i skargi kasacyjnej.

Te środki zaskarżenia należy złożyć w sądzie z odpisami dla strony przeciwnej. Pisma strony obejmujące „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, złożone w wykonaniu zarządzenia Sądu do uzupełnienia braków skargi, nie stanowi samodzielnej procesowo pisma w rozumieniu art. 132 § 1 k.p.c.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd nie miał obowiązku dodatkowego wzywania strony do uzupełnienia odpisu. W zarządzeniu z dnia 10 sierpnia 2016 r. wyraźnie wskazano termin jego wykonania i rygor prawny niewykonania.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

jw

I.n